יום ג' הקלד
[illegible]

~~27~~

DOC 2299

21-7-46 ע-ן

פולה יקרה,

הערב היתה אצלנו רובינא. הפגישה אתה מרגשת מאד. ואכלה אצלנו ארוחת ערב. לאחריה הלכנו אתה כולנו למחנה. [illegible] הקהל - כ 550 איש. פתחתי. לא הצגתי" את רובינא לפני הקהל ולא הצגתי" את הקהל לפני רובינא. רק ציינתי את שני הדברים. אמרתי שהופעתה במחננו, בפני התי"ל, באה לחזק את ההרגשה העמוקה הפועמת בנו, שאנו כולנו אסירי עם, שאתי חגיה, ואנו במאבק וראצנו וסוף שחיינו לטווח. אמרתי לה שהקהל הזה אותו הקהל שלפניו הופיעה בהצגות הראשונות בחבלי הארץ, בכינוסים חגיגיים בסתו ובחורף, בפלוגות הצבא בארץ ובחוץ, בחטיבה בהיותם בחזית, והנה רצה המחנאים — ואת הקהל בכל מקום, והוא בכל מקום לא [illegible] את הדבר. התרגשותה הלמה ומחמאות הגזים רעמה. בן-נתן אמר שהיה מעשה אמנות ואחד אמר שהגאווה הריח את רוח המחנה. ואחר-רובינא: תהלים, ובראשון (אין צאת כי רבת ברחמנו), ואלתרמן (הנה האמצע, עטור הנצחון) — מבחר קולו על חוט השירה. ואחר המונולוג הנשמי מ"האם" של גורקי ושיר מלחמה רוסי בתרגום אלתרמן, ושיר השירים, ושני בקשות - על הרימון בחיית הצבור. בסוף התגיה — מירכתי עמד ואמץ לחק לב שמי הלל. שיר השירים היה השיא, ואין היה זה שיווי על סעיפה מכל הצעמים הרבות ששמעתיו. ואחר אחר הצרכנו ואין שאתנו תם. באמצע התקיימת בעת הפסקה, היא תפסה בראונם בנוף והחזה ולחוש בהתרגשות: משה, איך הם יודע לשאת את פניהם, ואיך יודע להביע בעיניה? — ואמרתי לה: אין דבר, לא ידוע לבך, ואנחנו אחד נשאב מח מהם. ואחר אחר שהיא לשיר והיו יצאים עם אלבר-צוהר והנהג של המכונית, והשאר נשאר, ואנו נשארנו בפניה והחשנו לקריינו - נוגמתי לשם שיקורה הבר את שלוי משאך ורצו מנגן את מנוחת נפש.

רחל שמחה על יצה נדיקה. ביקשתיה למסור שלום לרחל ולאלב לשרפה ולשוש ב. ולחוניה ל. שלה אחד על דמי. כי בקשתיה לשלום לכולם. היא ידעה שאתו איננה יודעת.

ויבג, שכחתי לאמר לך: כי היא האשה הראשונה שראיתי לאחר שאמות